

BLAGOIE CIOBOTIN
LITANII

**CASA DE PRESĂ ȘI EDITURĂ HESTIA
HESTIA PUBLISHING HOUSE**

Bd. Cetății 52 Sc. A ap. 40

1900 TIMIȘOARA

ROMÂNIA

e-mail lucianalexu@banat.ro

© EDITURA HESTIA, 2001

All rights reserved

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin
EDITURII HESTIA

Reproducerea parțială sau integrală a textului,
pe orice fel de suport tehnic,
fără acordul editorului,
se pedepsește conform legii.

Printed in Romania

BLAGOIE CIOBOTIN

LITANII

Poeme

EDITURA HESTIA
TIMIȘOARA

*Noi nu suntem pietre,
noi nu suntem păsări,
noi nu suntem frunze veștejite.
Noi suntem cuvintele
pe Cruce plămădite.*

CUVINTELE FRUNZE

Cuvintele june – frunze crude,
scăldate în iubirea solară
apără firava crenguță
de a vântului dojană.

Cuvintele coapte – frunze presărate
cu praful cosmic poluat,
de vicii infectat.

Cuvinte bătrâne – omătul
care acoperă goliciunea,
care ascunde hidoșenia
și spală creanga
de murdăria lumii acesteia.

10.02.1999

CINA CEA DE TAINĂ

Omul de lângă mine plânge.
Din plânsul lui se naște viața –
un firicel invizibil care
în Cuvânt ne leagă.
Mătâni din boabe de lacrimi
susțin Cerul și pământul.
Lacrima, plânsul
dragostea, cuvântul –

servită este Cina.

Ceasul nouă deasupra pământului bate.

05.02.1999

LIMBAJUL MORȚII

În limba celor treji
moarte înseamnă odihnă.

În limba celor morți
moarte înseamnă moarte.

În limba noastră moarte
înseamnă viață.

Trăiești ca să mori,
mori ca să trăiești.

Un neîncetat joc
între noi și Cer.

Și totul într-un singur Cuvânt.

07.02.1999

CUVÂNTUL CERULUI ÎNTRISTAT

Suntem cuvântul acestei lumi,
pâinea și sarea prelinsă pe jertfelnic –
ardem cu foc nemistuitor
în Cuvântul Cerului întristat.
E amar cerul Cuvântului,
greu asemeni plumbului încins
când rătăcind pe drumuri străine

uiți culoarea Cuvântului tău,
uiți glasul Lui, gustul
Cuvântului tău.
E amar Cuvântul și e greu.

E greu să fii flămând
cu gura plină de cuvinte.

09.09.1998

UITAREA CUVÂNTULUI

Un grăunte de praf. Gânditor.
Coboară de pe Ararat
cu curcubeul în retină.

Un grăunte de praf. Vorbitor.
Coboară de pe Sinai
cu Dumnezeu în piept –

Un grăunte de praf. Muritor.
Urcă Golgota plângând,
înfricoșat de umbra nemuririi
de sub care a căzut
când a uitat Cuvântul.

06.02.1999

JUDECATA CUVÂNTULUI

- I. Peste tot cadavre de cuvinte.
Duhoarea lor străzile ninge,
se ascunde prin piețe,
peste case plouă,
luminile din teatre stinge.
- II. De pe a ziarelor coloane
cuvinte putrede-n cascade
peste noi se prăbușesc.

Ne-au sufocat.
Zilnic sorbeam o cătime
grețoasă de cuvinte îndulcite.
Și-n obezi ne preschimbăm
de atâta surogat.

III. Taifune și uragane
în cuvinte se încheagă,
taie, doboară, despică
sfârtecă și îneacă
istorii și destine.

IV. Cuvintele uitate prin
lăzile de zestre
împăienjenite și îngălbenite
sunetul trâmbițelor așteaptă.

V. Să ne judece!

10.02.1999

CUVÂNTUL TRĂDAT

Februarie.
Vineri, ora 15,45,
în mijlocul Cetății,
din lume încerc să fug.
Dar adânc în mine
aceeași lume ascund.
În mijlocul Cetății,
În mijlocul Cuvântului trădat.
Trecătorii mă privesc,
se miră, poate,
în mijlocul Cetății
ce clădesc.
– Un Jertfelnic, oameni buni,
din carne, sânge și iubire,
pe care curcubeul să aprind
ca o chingă ce ne strânge.
De legământ mai avem nevoie oare?
Trecătorul de rând,
de griji abătut,
nu știe că tot mai sus
pe Golgotă pășește?
Că lung e calvarul
și înalt este Cerul,
iar aerul parcă se împuținează.

Îmi arde tot trupul
răstignit în Cuvânt.
Să plâng aş vrea,
lacrima stearpă este şi ea.
O, lume, în mine tu trăieşti,
iar eu în Cuvânt
încerc să mă ascund.

05.02.1999

AUTOPORTRET

Alerg.
Aceeşi potecă.
Aceaşi oameni.
Aceeşi lume.
Doar eu mă schimb.
Încerc
de trei decenii şi ceva
de Cuvânt să nu mă dezbrac.
Încerc.

Mă rog!

05.02.1999

CERUL ÎNTRUPAT ÎN CUVÂNT

În barca rătăcită pe valuri
Cuvântul soarbe uitarea.
Timpul încătuşat la a Cerului Poartă
aşteaptă îngerul să coboare.
Este prea frig pe acest
colb plutitor.
Cursul curgerii
nimeni nu încearcă să-l schimbe.
A scurgerii vieţii prin porii Cuvântului.

Oamenii au uitat Cuvântul.
Cu carnea putredă
a vorbelor lor goale
de fiară căzută din Icoană

au înlocuit Cuvântul.

Cuvântul îmbrăcat în nefiresc.
Sângele Mielului pe uși se usucă.
Noaptea pășește pe străzi pustiite,
crește. În himere se naște.
Himere flămânde și nepotolite.

De undeva,
de dincolo de mormânt,
ecoul Cerului se deslușește –
întrupat în Cuvânt.

07.09.1998

NORII ACOPERĂ CERUL

Deschid ochii să privesc Cerul.
Moartea se aude din cele patru zări.
Oamenii îmbucă din felia dimineții
nădăjduind că măcar astăzi
se vor sătura.
Tramvaiele circulă adunând venin
în fiecare stație.
Țipătul salvării spintecă visul
cerșetorului amorțit de la capătul podului.
O fi oare vameșul
de la Ultima Poartă
ori luntrașul Charon
așteptând clienții.

Deasupra cetății norii acoperă Cerul.

TU LOCUIEȘTI ÎN MINE

Tu locuiești în mine,
în sângele meu,
în lutul meu,

în oasele mele,
în privirea mea,
în dorința mea.

Dar eu sunt încontinuu flămând
de Tine,
de Cerul Tău,
Cuvântule – Mielule.

Tu locuiești în mine,
dar coliba mea de lut
abia se mai ține.
Asemeni unui cuib în care
toate vânturile se culcă,
se ceartă, se iubesc,
se prăbușesc.
O amintire a ceea ce a fost,
a ceea ce va fi
atunci când nu va mai fi.

Tu locuiești în mine,
Cuvântul Cuvântului meu.

Cuvântul lacrimii mele
în ochii copiilor mei născută,
când Cuvântul rostesc,
Cerul când sărută.

Tu ești eu!

Cuvânt deschis în primăvara Cerului,
Cuvânt-porumbel
cu Cerul în loc de aripi,
cu Soarele-ochi

Tu locuiești în mine,
iar eu nu mai exist.
Piatră să fi fost,
os, apă să fi fost, aer,
în mine tu erai.

Tu ești în mine –
A Cuvântului Tău primă silabă sunt.

09.09.1998

RUGĂ

Doamne, rogu-Te,
păstrează-mi cuvintele neîntinate;
să pot vorbi cu munții,
cu apele,
cu toate creațiile Tale.
Păstrează-mi, Doamne,
cuvintele neprihănite,
oamenii să înțeleagă
cât de mult îi iubesc.
Naște-mi, Doamne, cuvinte mănoase,
cu ele să-mi cresc copiii,
să-i îmbrac,
să-i hrănesc.
Trimite-mi, Doamne, în vis
cuvinte domoale ca somnul
liniștit să-mi fie.
Dă-mi, Doamne, cuvinte fierbinți,
să-mi ardă conștiința –
judecător neînduplecat.
Nu uita, Doamne, sunt
fărâma din lacrima Ta,
pământul care a potopit
Cuvântul când pe Cruce
pironit a fost.
Cuvântul răstignit de cuvinte
hidoase și urâte,
mici și goale
Cerul au tulburat,
norii au adunat,
fulgere au aprins.
Doamne, Doamne,
ascultă-mă!
Nu mai pot vorbi,
gându-mi ascultă,
a inimii rugă.
Pe masă Potirul s-a revărsat.
În mii de fărâme Cuvântul e sfărâmat,
binecuvântează-l, Doamne,
smeriților foamea să alunge!

ULTIMA CĂINȚĂ

Când totul se va spulbera
în noaptea de dinaintea Nunții.
Când pământul va dezbrăca
ultima haină
lăsând mormintele goale.
Când unii vor dansa
iar alții vor plânge.
Atunci, în ceasul acela de întâlnire
cu locuitorii Cerului
vom aștepta trecerea Cuvântului
prin conștiința fiecăruia.

OARE CUVÂNTUL ESTE BLESTEM?

Cuvântul Cuvântului purtat
pe o farfurie aurită, așezată
în găurile unde ardeau cândva
ochii regelui beat,
din acest potir
prea plin de cuvinte,
de săbii careucid moartea
pe care a gustat-o cândva.

Oare Cuvântul este blestem?
Sau frica de moarte,
de viață,
ori frica de sine.

Când totul s-a terminat,
Când totul a încetat să mai existe,
când Cuvântul ucis nu a mai cuvântat,
atunci pietrele au vorbit
iar Cerul a ascultat.

Sângele doar mai picura
de pe argintul sabiei.

Sângele...
și Cuvântul care învia.

09.09.1998

LACRIMA ADEVĂRATĂ

Între noi se așterne Cuvântul
ca o pată de sânge,
ne inundă conștiința amorțită.
Între noi Cuvântul,
Cuvântul în noi.
Oare nu auzi cum plânge
Cuvântul sufocat de
puhoiul verbelor moarte.
Plânge Cuvântul –
Cuvântul – Omul,
Cuvântul – Cerul,
Dumnezeul.
Între noi se așterne Cuvântul.
Oare eu mai trăiesc?
Plâng.
Oare lacrima mea este adevărată
sau este Cuvântul prefăcut
într-o lacrimă care
mă spală de goliciune. Mă îmbracă.
Doamne, treci umbra Cuvântului Tău
peste piatra lutului din mine.
Naște-mă din nou
să pot vorbi Cuvântul Tău,
să pot
Cuvântul Tău
să fiu.

09.09.1998

NAȘTEREA CUVÂNTULUI – LINIȘTE ALBASTRĂ

Din freamătul aripilor îngerești,
Din tremurul stelelor arzânde,
Din polenul câmpiilor cerești
Ne plouă cu dulcile colinde.

Iubirea inundă stihii pustiitoare
Cuibărite în sufletele moarte.
În ceața nopții se naște Noul Soare
Să presare lumina în morminte.

Liniștea albastră întrupată
În lacrima tăcerii necântate,
Născând lumina adevărată
A veacurilor nopți străbate.

Brațele întinse către Cer,
Ofilite de atâta așteptare,
Aprinse-ntr-un buchet de jertfă, cer
A milei rouă și îndurare.

DORINȚA CA O RUGĂ

O, Cuvântule înviat,
lasă-mi cuvântul nepătat
de sudoarea sufletului muribund.
Sub bolta vechii catedrale
icoana Cerului sărut,
ascult cum crește în mine lutul
și plâng.
De aş putea să schimb umbrele
care mă lovesc
strivind cuvintele necuvântătoare
cuvintele-pietre care mor
pe câmpuri uitate,
care nu vor mai vorbi,
nu vor mai rodi,

nu vor mai naște oameni.
De aş putea să mă mai nasc odată
în Cuvânt,
să cresc în palma Cerului,
în ochiul soarelui
în inima Mielului
să cresc...
Cuvânt.

09.09.1998

CUVÂNTUL CRUCII TALE

Cât de Cuvânt ești tu, Cuvânt,
Cuvântul răstignit
dacă ai lăsat să fie.
Din fiecare rană s-au prelins
cuvintele – blestemele,
cuvintele – binecuvântările,
cuvintele – mormintele.
Sub Cuvântul Crucii Tale stau.
În palme îmi înfloresc
cuvintele – stigmatetele,
cuvintele – cuiele, privighetorile.
Stau în cuvântul Cuvântului din mine.
Aștept, noaptea aceasta să treacă
ascunsă între ceasul șase și nouă.
Aștept, pasărea morții
aripile să-și adune
de pe Cuvânt, de pe mine.
Printre gemetele pământului
pătrunde ecoul Cuvântului,
la rădăcina Crucii coboară
în mormântul gol al Cerului.
O, cât de Cuvânt ești Tu, Cuvânt,
când Cuvânt este Cuvântul Tău,
în mine, cel pierdut și mort.
Când Cuvântul este al Tău Cuvânt
în mine regăsit și înviat.

09.09.1998

RUGĂCIUNEA CUVÂNTULUI RĂSTIGNIT

Mirosul mării în potirul gol.
Din depărtări răzbate ecoul cenușiu
al pașilor-umbre.

Sfântul Andrei adună
noua turmă.

Pe Cruce, Cuvântul răstignit –
se roagă.

27.04.2001
Neptun

SEARA DE AJUN

Dreptatea răstignită pe Cruce
luminează mormântul gol,
Cuvântul sfărâmat în Potir
crește în inima stejarului,
Mielul dus la jertfă tace.
Bunicul cu focul în brațe
sărută icoana răsăritului –
invită sărbătoarea să intre în casă.

24.04.2001
Neptun

PLOAIA DE CUVINTE

Plouă cu Cuvinte transparente,
Cuvinte fertile,
Cuvinte hrănitoare,
plouă și ploaia nu mai contenește.
Totul se inundă.
Potopul de Cuvinte
spală rătăcirile,
cărările străine,
simțurile bolnave,
gândurile.
Plouă.
De două mii de ani
plouă cu Cuvinte.
Atârnând de curcubeu
Lumea zace în nepăsare.
Nici un potop nu o mai poate
însăimânta.

29.05.2001

CĂRAREA POPORULUI MARTIR

Cuvântul răstignit pe semilună
zace în craniul sfârtecat
al pravoslavnicului.
Pedepsa verde ca o ciumă
ucide verbul fătului nenăscut.
Sub aripa vulturului bicefal
Sfinții Arhangheli în flăcări se oglindesc.
Rănilor negre Gracianița sângerândă
cu retinele Simonidei își oblojește –
din oasele Iugovicilor bujorii cresc.
Cuvintele ucise îngrașă câmpia,
o mână neagră încearcă să despartă
O altă mână, mai neagră, încearcă,
Cuvântul de cruce să despoaie.
Resemnați și neputincioși,

stăm – asistăm, sperăm...
Un popor adunat într-un Cuvânt
a cărui bucată de Cer
în Biserică crește,
agonizează, ca un muribund,
de pe buza Cuvântului,
scrutează cele două căi.
Popor necuvântător, pedepsit,
prin țeava puștii privind
spre Dumnezeu,
numără la nesfârșit
altare pârjolate,
mormintele minate,
leagănele goale,
case pustiite.
Iar drumurile toate sunt închise.
A mai rămas doar cărarea să lege
Golgota cu mormântul.

30.05.2001

DARURILE OSPĂȚULUI

Pe masă treizeci și trei de cuvinte –
frământate, sfărâmate,
sângerânde
așteaptă
să înceapă ospățul.

Pribegii și cerșetorii,
ologii și nemângâiații
închină din aceeași Cupă.
În locul muzicanților – Cruci
crescute în fiecare cuvânt
nerostit
negândit,
nenăscut.
Muzica lor este ecoul lacrimilor
dospite pe inima sufletului.
În fața porții închise
umbra lumii milă cerșește, imploră.
Nimeni nu o mai aude.

Bolnavă mai pâlpaie doar flacăra candelii
printre firimiturile cuvintelor
rămase de la meseni.

Liniște.

Îngerii coboară printre nuntași,
adună plânsul verbelor negrăite –
Darurile Mirelui Cuvânt.

28.05.2001

REVĂRSARE ÎN CUVÂNT

Când pleci, vin cu toții:
rudele, prietenii,
vecinii, cunoscuții.
Te plâng cu cuvinte
îngălbenite,
veștejite,
chiar cu cuvinte moarte.
Pe urmă,
încet,
te uită
tot în cuvinte.
Câteodată, de acolo,
din inima Cuvântului,
în somn le mai dai târcoale.
Le amintești, doar,
că totul –
și viața
și amintirea
și prietenia
și plânsul
și dragostea –
totul,
se revarsă în Cuvânt.

28.05.2001

EPITETE

Cuvântul Cuvântului,
Cerul Cerului,
Iubirea Iubirii,
Cântarea Cântării,
Răbdarea Răbdării,
Taina Tainei,
Smerenia Smereniei,
Jertfa Jertfei,
Lumina Luminii,
Viața Vieții,
Altarul Altarului,
Soarele Soarelui,
Adevărul Adevărului,
Muntele Taborului,
Fiul Fiului,
Cina Cinei,
Cruce răstignită,
Golgota sfințită,
Lumina mormântului,
Nădejdea sufletului.

24.05.2001

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Iubirea – mângâierea cerului,
Inocența răstignită pe cruce,
Moartea călcând moartea –
cântarea descătușată.

Îngerul cu paharul în mână
așteaptă flacăra pecetei să ardă.

Neptun

BINECUVÂNTARE

Îmi adăp cuvintele
în aurul înnegrit
al vechilor icoane.
Din ele mă binecuvântează
Cerul înlăcrimat.

* * *

Cuvântul omului muritor,
semănat în sângele fiului nenăscut,
de palma cerului umbrit, așteaptă –
îngerul să coboare, să tulbure apa.

* * *

Se scurg zilele, versurile,
asemenea unei trene,
purtate de briza
gândurilor viclene.

În ceața care ne împresoară
cerșetorii se ascund
să moară,
intoxicați de filosofii sterpe.

* * *

Ca pe o spongie
mă pătrund cuvintele.
Și tot trupul mi-e
îmbăiat de ele.

O prăpastie deschid
fiecărui pas,
fiecărui gând.

E greu să te trezești
din propriul somn interior
unde spațiul și timpul

nu se cunosc și mor.

O vrajă e cuvântul omenesc,
în naivitatea de copil scăldat,
ademenitor, asemenea
noptilor viclene cu lună,
ponoare nebănuite
când ascund.

Și totuși, cuvântul acesta
însângerat de atâtea ori.
Ascuțit, ciuntit, dojenitor,
la Ceruri urcă.
Cuvântul acesta de om muritor,
lacrima din ochiul Cuvântului Ceresc,
oblojește rănilor,
alină durerile.

Îmi privesc cuvintele
agățate în păienjenișul așteptării –
copiii mei să culeagă,

Jertfa Cerului Cuvânt.

10.02.1999

ȘI IUBIRE

Înainte mea pășește Cuvântul.
Din spate mă urmează Cuvântul.
Pe laturi zăresc Cuvântul –
Fără trup și fără oase,
Doar sânge și carne,
Doar Cuvântul,
Cerule...
Și iubire.

10.09.1998

CUVÂNTUL

Cuvântul viu sărută
cuvântul mort.
Această dragoste cosmică
sufletul polenizează,
sufletul care rodește
în ceruri.

10.02.1999

PUNTEA

O punte despică
Cuvântul în două.
De o parte și de cealaltă,
Cerul.
În mijloc
Iubirea.

05.02.1999

PARABOLE

Înainte, oamenii
s-au hrănit cu parabole.
Astăzi, oamenii
au învățat să gândească.

Se hrănesc cu iluzii.

05.02.1999

CUVÂNTUL CUVÂNTULUI ÎNVIIND

Mi-au albit buzele de când strig Cuvântul.
Mâinile mi-au amorțit,
degetele în rădăcini au crescut.
Acum spintecă Cerul,
pătrund în Cuvânt.

Crucea înălțată despică ziua în două.
Înainte și după ceasul nouă,
înainte și după Cuvânt,
în Cuvânt.

Crucea în Cuvânt înfiptă,
Cuvântul în Cruce țintuit,
moartea în Cuvânt răpusă,
Cuvântul moarte biruind.

Cuvântul Cuvânt înviind.

LUMINA UMBREI CUVÂNTULUI

Atunci când vei vorbi
Umbra Cuvântului te va
Urma pretutindeni.
Va crește în carnea ta,
Va sângea în conștiința ta,
Somnul îți va lumina,
Copiii tăi o vor îmbrăca.
Învăț să vorbești Cuvântul,
Umbra lui să nu te rănească,
Umbra Cuvântului nu are culoare.
Are doar lumină.

Umbra Cuvântului Lumina este.

23.06.2001

BLESTEMUL IUBIRII

Cuvântul uitat în amintire
Dincolo de pătimire,
Litania întreruptă de
Tremurul trupului arzând,
Povestea încă povestită
În ecoul clopotelor
Cerul ce deschid plânsului nostru.
Trăirea minte sufletul dezgolit
De lacrima scursă de pe Cruce.

Mai am încă atâta putere
Să cred Cuvântul
În mine crescut.
Blestemul iubirii inima stră(îm)punge.

22.06.2001

OSPĂȚUL VULTURILOR

Cenușa Cuvântului ars
Îngropată sub inimă
Tremură. De durere.
Dorul după Cerul pierdut
Mistuie conștiința.
Anotimpurile trec neobservate
Ascunse sub aripile
Păsărilor migră(i)toare,
Doar vulturii rămân
Să ciugulească din coasta
Din care s-a născut femeia.

PLÂNSUL LOGOSULUI RĂSTIGNIT

Tremurul verbului din pupila verde
Dezleagă timpul de încordarea trupului,
Fructul oprit crește în carne
Durerea sfârâmă mugurul conștiinței.
Doar luntrea goală se leagănă pe ape.

Deasupra valului se aud pași.

Răstignit plânge Logosul.

05.05.2001

Dat la cules : 15. 07. 2001
Apărut: 2001
Tiparul executat
la Imprimeria de Vest – Oradea
Str. Mareșal Ion Antonescu 105
ORADEA
ROMÂNIA